

ἰσορρογίας, ἐπιβαλλομένη εἰς κληρικὸν Θράκ. (Ἀδριανούπ.).
Συνών. ἄργητα 2, ἀργία 3, ἀργισμαγ.

Ἀργεντινὸς ἐπιθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀργεντινῆ.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀργεντινὴν: Φρ. Ἀργεντινὴ δεκάρα
(ἐπὶ δολίου καὶ ἀπατεῶνος. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως
ἐν παλαιότεραν ἐποχὴν τῆς κυκλοφορίας ἐν Ἑλλάδι τῶν
χρυσίνων δεκαλέπτων τῆς Ἀργεντινῆς τῆς ὁποίας τὸ νόμι-
μον εἶχεν ἐκπέσει).

Ἀργεντοῦ ἡ, Πελοπν. (Δημητσάν.) Χίος.

Θηλ. τοῦ ὄν. Ἀργέντης.

Κύριον ὄν. γυναικός: Παροιμ.

Κουδοῦνια τὰ χειρὶ Ἀργεντοῦ | καὶ ἄβροντοῦ καὶ ἄδὲ βροντοῦ
(βροντοῦ = βροντοῦν. Ἐπὶ ἀνοήτων καὶ κακοήθων οἱ
ὅποιοι ὄχι μόνον δὲν αἰσθάνονται τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων
γινομένην δικαίαν προσβολήν, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται μάλι-
στα δι' αὐτήν) Χίος

Τὸ ἴδιον τὸ χειρὶ Ἀργεντοῦ | καὶ ἄν βροντοῦν καὶ ἄν δὲ βροντοῦν
(ἐπὶ τοῦ ἀμερίμνου) Δημητσάν.

ἀργευτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλοντσινοχ. Μα-
ζαίικ. Χαμάκ.)

Ἐξ ἐπιθ. *ἀργεντός < ἀργεύω.

Σπανίως: Ἀργευτὰ εἶν' δὴ Κλοντσινοχ. Ἀργευτὰ βγάζει
γάλα τ' ἀρφανὸ βυζι (θηλὴ παρὰ τὴν κυρίαν θηλὴν τῶν
μαστῶν τῶν αἰγοπροβάτων) Μαζαίικ. Ἀργευτὰ καὶ ποῦ νὰ
ἰδῆς ἄνθρωπο ξένο Χαμάκ.

ἀργεύω Ζάκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.)
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργεύου
Μακεδ. ἀρκεύω Πόντ. (Ὁφ.) ἀργέφω Μεγίστ. ἀργέ-
φου Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέσ. ἀργέομαι Ἰων. (Σόκ.) Τῆν.
(Πύργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός. Ὁ τύπ. ἀργέφω κατὰ τὰ εἰς
-έφω περατούμενα ρ. οἷον γνέφω, σιτρέφω κττ., ἥτοι
κατὰ τὸ σχῆμα ἔγνεψα-γνέφω, ἔσιτρεψα-σιτρέφω
ἐλέχθη καὶ ἀργεψα-ἀργέφω.

1) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. βραδύνω, ἀργοπορῶ Ἰων.
(Σόκ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πολὺ
ἀργεψες Λακων. Νὰ μὴν ἀργέψης! — Ἐν ἀργέφω Μεγίστ.
Ντό πολλὰ ἔργεψες; Τραπ. Χαλδ. Ἐπῆε τὸ ἔργεψε νὰ ῥται
(νὰ ἔλθῃ) Ὁφ. Ἀπόψ' ἔργεψα νὰ τέλωνα (ἀργησα νὰ τε-
λειώσω) Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Ἐπῆα κάτω κ' ἔργεψα κ' ἔκαμα πέντε χρόνια

κ' ἐπῆρα μὲ μουσονκαρφεὰ μὲ δεκαπέντε κλώνια

Μεγίστ.

Ντό εἶδες, κόρη, κ' ἔργεψες, ντό εἶδες κ' ἐργοπόρνες;

— Εἶχα τὴ μάνα μ' τὴ γλυκειὰν καὶ χωρισίαν κ' εἶχα
(γαμήλιον) Χαλδ.

Τί' χουν καὶ ἀργοῦν καὶ ἀργεύονται κάτω ᾧ τὸν κάτω κόσμῳ;
(μοιρολ.) Σόκ. Συνών. ἀργησωπαρωρίζω, ἀργιά-
ζω, ἀργομερῶ, ἀργοπορῶ, ἀργῶ. β) Μέσ. κατέ-
χομαι ὑπὸ νωθρότητος, ὀκνῶ. βαρύνομαι Τῆν. (Πύργ.) 2)
Μετβ. ἐπιβάλλω τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας εἰς ἱερωμένον, παύω
ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, ἐπὶ ἀρχιερέως καὶ ἀνωτέρας ἐν
γένει ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς Ζάκ. Κεφαλλ. Παξ. Συνών.
ἀργίζω.

ἀργημα τό, Ἡπ. Σίφν. κ.ά. ἀρκημαν Κύπρ. ἀργι-
ομαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ, παρ' ὃ καὶ ἀργίζω. Τὸ ἀργισμαγ
καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,448 (ἐκδ. R. Dawkins) «μέσα εἰς

τοῦτες τὲς ταραχὰς καὶ τὰ ἀργίσματα . . . κάνεις δὲν
ἐστράφη νὰ πᾶ' πρὸς τὴν Ρόδον».

Ἀργοπορία, βραδύτης ἐνθ' ἄν.: Ἀγὸ ὥρες περιμένω, δὲ
ἀργημα ποῦ τὸ κάνει! Σίφν. Ἐθέλει ἀργημα ἢ δουλειὰ αὐτόθι.
Ἀρκημαν ποῦ τὸ κάμε, κόρη, ᾧ τὸν λάκκον! Κύπρ. || Ἀσμ.

Συμπεθέροι πινημένοι, | τ' εἶν' αὐτὸ τὸ ἀργημα σας;
(γαμήλιον) Ἡπ. Συνών. ἀργεμα 1, ἀργημαρά, ἀργη-
μός, ἀργητα 1, ἀργητό (ἰδ. ἀργητός B 2), ἀργοκί-
νημα, ἀργοκόψιμον, ἀργομάρα, ἀροπόρημα, ἀρ-
γοπορία, ἀργώρη.

ἀργημαρά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαρά.

Ἀργημα, ὃ ἰδ.: Ἀργημαρά εἶναι νὰ πάρης καὶ κάμνῃ
βασιλίσσα! (εἰρων. δὲν θὰ βραδύνῃς κτλ.)

ἀργημός ὁ, Σίφν. κ.ά. ἀργημός Κύπρ. ἀρκημός
Κύπρ. ἀργισμός Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ, παρ' ὃ καὶ ἀργίζω.

Ἀργημα, ὃ ἰδ.. ἐνθ' ἄν.: Δὲ ἀργημὸ ποῦ τὸν κάνει!
Σίφν. Ἐν' ἀρκημός νὰ γίνῃ τούτ' ἢ δουλειὰ (ταχέως δυνα-
ται νὰ ἐκτελεσθῇ) Κύπρ. Ἐν εἶναι - ν - ἀργισμός ᾧ τὸ μάθης
(ᾧ = νὰ) Σύμ. || Φρ. Τσείνος ποῦ δουλεύκει ἔν' ἐν' ἀργημός
ν' ἀρκοκύνῃ (ὃ ἐργαζόμενος ταχέως γίνεται εὐπορος) αὐτόθι.

ἀργησωπαρωρίζω Κρήτ. (Σφακ.) ἀργησωπαρωρίζω
Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τῶν μελλ. θ' ἀργήσω καὶ θὰ παρωρίζω ἐσχη-
ματίσθῃ ὁ σύνθετος μέλλ. ἀργησωπαρωρίζω, ἐντεῦ-
θεν δὲ ὁ ἐνεστ. ἀργησωπαρωρίζω.

Βραδύνω, ἀργῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργεύω 1.

ἀργητὰ ἐπίρρ. Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ.) Μύκ. κ.ά. ἀρ-
κητὰ Κύπρ. ἀργητα Α. Ρουμελ. (Καρ. Φιλιππούπ.) Πελοπν.
(Κορινθ. Τρίκκ.) ἀργητα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργητός. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ
τόνου εἰς τὸ ἀργητα ἐπέδρασε τὸ οὐς. ἀργητα, ὃ πβ.

1) Ἀργά, βραδέως Α. Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Μάλγαρ.) Κύπρ. Μύκ. Πελοπν. (Κορινθ.
Τρίκκ.): Ἡρθεν ἀργητὰ ὃ δεῖνα Μύκ. Κι τὸν βράδ' πάει ᾧ τοῦ
σπίτι τ' ἀργητα Ἀδριανούπ. || Φρ. Ἀργητα τσαὶ ποῦ (σπα-
νίως. Συνών. φρ. ἀργαὶ καὶ ποῦ, ἀργὰ καὶ ποῦ) Τρίκκ.
|| Ἀσμ.

Δὲ σὲ ρωτῶ, Μαρία μου, γιατί' ἀργητα φέρνεις νερό

Καρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργὰ A 1. 2) Περὶ τὸ ἐσπέρας
ὅτε ἀρχίζει ἡ νύξ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.): Ἡρθε ἀργητα.

ἀργητα ἡ, σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.)
Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀργητα, ὃ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ητα. Πβ. ἀλάφρητα.

1) Βραδύτης περὶ τὰς κινήσεις ἢ τὴν ἐκτέλεσιν πρά-
ξεώς τινος, ἀργοπορία σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Κερασ.) Τσακων.: Ἡ ἀργητα δὲν εἶναι καλὴ - δὲν κάνει καλὸ.
Πολλὴ ἀργητα ἔχει ᾧ τὴ δουλειὰ του. Τόση ἀργητα γὰ νὰ
πάῃ καὶ νὰ ῥθῃ δὲ μοῦ ἀρέσει. Ἡ ἀργητα μᾶς ἔφαε (ἔγινε
εἰς ἡμᾶς πρόξενος ζημίας). Ἡ ἀργητα σου δὲν ὑποφέρνεται
σύννηθ. Ἡ ἀργητὰ του εἶναι μεγάλη, δά νὰ ἔπαθε; (τί ἄραγε
ἔπαθε;) Μέγαρ. Εἰντ' ἀργητα - ν - εἶναι - ν - αὐτή, ἔν' εἶν' τοῦ
καλοῦ του! (πολὺ ἥργησε, δὲν εἶναι διὰ καλὸν του, ἥτοι
κάτι κακὸ συμβαίνει εἰς αὐτόν) Νίσυρ. Ἡ δουλειὰ ἔχει ἀρ-
γητὰ ἀκόμη (μόνον διὰ πολλοῦ χρόνου δύναται νὰ ἐκτελε-
σθῇ) Εὐβ. (Κύμ.) Δίχως - χωρὶς ἀργητα Κεφαλλ. κ.ά. || Φρ.
Δὲν ἔχει ἀργητα ἢ δουλειὰ - τὸ πρᾶμα (δὲν ἐπιδέχεται ἀνα-
βολήν, βραδύτητα ἢ ὑπόθεσις) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.

Μάν). "Αργητα εἶναι νά 'ρθῇ; (ἀργεῖ νά ἔλθῃ;) Μέγαρ. "Αργητα εἶναι (ἀργεῖ) Νάξ. (Δαμαρ.) Θαρεῖς πῶς εἶν' ἡ ἀργητα νά φύω; (νομίζεις ὅτι ἀργῶ νά φύω;) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ.

'Από τοῦ Θεοῦ τὴν ἀργητα σκάζ' ὁ φτωχὸς ὁ μαῦρος (ἐπὶ τοῦ ἀδημονοῦντος διὰ τὴν βραδύτητα τῆς θείας δίκης) Θεσσ. || Ἄσμ.

'Αργεῖς, πουλλί μου, νά φανῆς κ' εἶδα 'ν ἡ ἀργητά σου; καὶ λαχταρίζω νά τὰ δῶ τὰ μάθια τὰ δικά σου

Κρήτ.

Τ' ἔχεις, διατρέ μου, κὶ ἀργησες, τ' ἦταν ἡ-ῖ-ἀργητά σου; πὰς καὶ δὲ θὰ τὰ πλέρωνα κ' ἐγὼ τὰ διατρικά σου;

Κάσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2543 (ἐκδ. JScmitt «οὐδὲν ἐποίκεν ἀργητα διὰ νά πολυμερήσῃ». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργημα. β) 'Ο Ἄδης Πελοπν.: Ἄσμ.

Πάει 'ς τὴν ἀργητα π' ἀργοῦν, 'ς τὴν ἀλυκὴ ποῦ λειώνουν, πάει 'ς τὸν ἀλησμονησμό, ἐκεῖ π' ἀλησμονεῖονται.

2) Ἡ εἰς τὸν ἱερέα ἐπιβαλλομένη ποινὴ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας Θράκ. ('Αδριανούπ.) Κῶς Μακεδ. (Καταφύγ.) Σύμ. κ.ά. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργία 3, ἀργισμαν.

ἀργητός ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. —Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 39 —Λεξ. Δημητρ. ἀργ'τός Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀργετός Μύκ. ἀργητος Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀργητό τό, Εὐβ. (Στρόπον.) ἀργητόν Κύπρ. ἀρκητόν Κύπρ. (Γερμασ.) ἀργητο Ἡπ. ἀργ'του Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τός. 'Ο ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀργητος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀργητα.

Α) Ἐπιθετικ. 1) 'Ο βραδύνων Λεξ. Δημητρ.: Μὰς ἤρθες ἀργητός. β) Βραδυκίνητος, νωθρός, ὀκνηρός Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Συνών. ἀγάλῃος, ἀναργος, ἀράθυμος 1, ἀργός, γαληνός, ὀκνός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος, σβέλτος. 2) 'Ο βραδέως παρερχόμενος ἢ ἐπερχόμενος Κέρκ. Κύπρ. κ.ά. —Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ.: Ἀργητὲς νύχτες Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀργητό (δὲν ἀργεῖ νά ἔλθῃ) Λεξ. Δημητρ. Ἐκαμὲς το ἀργητόν (ἡργησες) Κύπρ. 3) Δύσκολος Ἡπ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Δὲν εἶναι ἀργητό γιὰ νά 'ρθῇ ἡ ἀρρώστια Τρίκκ. Λές πῶς εἶν' ἀργ'τό νά πάθ' οὐ ἄνθρωπους; Αἰτωλ. Σάματ' εἶν' ἀργ'τό νά πέῃς ἀπ' τοῦ κλαρὶ κὶ νά σκουτινῇς! αὐτόθ. Οὐ θάνατους δὲν εἶν' ἀργ'τό αὐτόθ.

Β) Οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀργετός, ὁ βραδέως φνόμενος ὁδούς Μύκ. 2) Οὐδ., βραδύτης, ἀργία Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Σκόπ.: Μωρέ, τί ἀργητό εἶναι αὐτό! Στρόπον. Ἐχει πολλὰ τ' ἀργητα (βραδύνει πολὺ) Ἡπ. Αὐτὰ τ' ἀργ'τα δὲ μ' ἀρέσ'νι Σκόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργημα. β) Ἐπιρρηματ., ἀργὰ Σκόπ.: Εἶνι ἀργ'του. 3) Οὐδ. πληθ., εὐκαιρία, σχολή Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ δὲν ἔχον τ' ἀργ'τὰ πῶς ἰού. Τ' ἀργ'τά σ'ῆθιλα νά 'χου!

ἀργία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀργιά Ἡπ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀρκὰ Κύπρ. ἀργια Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀργία.

1) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀπραξία, ὀκνηρία Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.): Φρ. Ἡ ἀργία γεννάει κάθε ἁμαρτία (ὁ ἀργὸς εἶναι ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κακὸν) Δημητσάν. 2) Ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπιβαλλομένη ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἐργασίας καθ' ὠρισμένας ἐορτάς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Σήμερα εἶναι - ἔχει ἀργία. Ἀθροισθὰ δον-

λεύωμε, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀργία. Κάνεις κακὰ νά δουλεύης, εἶναι μεγάλη γοργὴ κ' ἔχει ἀργία κοιν. Αὐτὸς κάμνει τὰ ξανάστρουφα τῆς πίσις, δουλεύει τὴν ἀργιὰ καὶ κάθεται τὴν καματερὴ Ρόδ. Σήμερα ἔχουμεν ἀρκὰν Κύπρ. Ὁσήμερον ἔδει ἀργίαν Κερασ. || Φρ. Δὲν ἔχει ἀργία αὐτὸς ὁ λόγος (δὲν ἔχει σοβαρότητα, ἀξίαν, κύρος κττ. ὅπως ἡ μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐορτὴ, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία δὲν ἐπιβάλλει ἀργίαν) Ἰων. (Κρήν.) Ἀργία καὶ κατάλυσις (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς φρ. «ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου», ἡ ὁποία σημειώνεται εἰς τυπικὰς διατάξεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς κανονισμόν τῆς διαίτης τῶν Χριστιανῶν. Ἡ φρ. ἐπὶ τοῦ ἐν ἀφροντισίᾳ καὶ ραστώνῃ διάγοντος τὸν βίον) Ἐπτάν. || Παροιμ. Αὐτονοῦ ἡ ἀργία του προφητεῖς δὲ γέμει (δηλ. δὲν ἀναγινώσκονται προφητεῖαι καθ' ἣν ἐορτὴν θέλει ν' ἀργῇ αὐτός, ὅπως συμβαίνει κανονικῶς κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς. Εἰρων. ἐπὶ ὀκνηροῦ ἀποφεύγοντος τὴν ἐργασίαν ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει) Σύμ. Συνών. ἀργεσκολιά, σκόλη. β) Ἐορτὴ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἡ ἀργία τῶν ἀλαῖω (τῶν ἐλαίων). Συνών. γεοργή. 3) Τιμωρία ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας ἐπιβαλλομένη εἰς ἱερέα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς κοιν.: Ὁ παππᾶς εἶναι σὲ ἀργία - εἶναι ἀργία. Τὸν ἔχει βάλει ὁ δεσπότης τὸν παππᾶ σὲ ἀργία κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. καὶ Sophocles. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργητα 2, ἀργισμαν.

ἀργιάζω (Νουμᾶς 131,12) ἀργιάζον Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργίζω, περὶ οὗ ἰδ. ἀργῶ, μεταπλασθέν κατὰ τὰ εἰς -ιάζω καθὼς καὶ ἀγγιάζω, ἀξιάζω, ἀρατιάζω ἐκ τοῦ ἀγγίζω, ἀξίζω, ἀρατίζω.

Ἀργῶ, βραδύνω: Ἀργιασα, δὲν μπουρῶ νά στέκουμι Ἀδριανούπ. || Ἄσμ.

Καλτσούδα μ', τί ἀργιασες νά 'ρθῇς τώρα τούτην τὴν ὥρα; (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.)

Ἦλιε μ', τί ἀργιασες νά βγῇς κὶ ἀργεῖς νά βασιλέψης; Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργεύω 1.

ἀργίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀργός.

Ἐπιβάλλω τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας εἰς ἱερέα, ἥτοι κωλύω αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας: Ὁ δεσπότης ἔργισεν τὸν ποππᾶν Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ὁ ποππᾶς ἐμουν ἀργισμένος ἐν' (ὁ παππᾶς μας εἶναι κτλ.) αὐτόθ. Συνών. ἀργεύω 2.

ἀργίλλι τὸ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργιλλος.

Πήλινον ἀγγεῖον.

ἀργεσκολιά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀργία καὶ σκόλη καὶ τῆς καταλ. -ιά. Ἐορτὴ καθ' ἣν ἀργεῖ τις ἐκ τῆς ἐργασίας. Συνών. ἀργία 2, σκόλη.

ἀργιρος ἐπίθ. Κορσ.

Ἡ λ. φαίνεται ὅτι ἔχει σχέσιν ἐτυμολογικὴν πρὸς τὸ ἐπίθ. ἀργός.

Ὁ βραδέως βαδίζων, βραδυκίνητος: Ἄσμ.

Ἄν ἔχῃς μαῦρο γλήγορο, φτάνεις εἰς τὸ τραπέζι, κὶ ἂν ἔχῃς μαῦρον ἀργιρο, δὲ φτάνεις 'ς τὸ τραπέζι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργοκίνητος.

ἀργισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργίζω.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς τῆς ἀργίας εἰς ἱερέα, ἀπαγόρευσις πάσης ἱεροπραξίας. Συνών. ἀργεμα 2, ἀργητα 2, ἀργία 3.

